

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

**nr. 210.542 van 20 januari 2011
in de zaak A. 194.160/XIV-31.443.**

In zake : de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken, thans de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Antwerpsesteenweg 59B

tegen :

1. XXX,
  2. XXX,
- die woonplaats kiezen bij
Advocaat A. DE POURCQ,
kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
Nachtegaalstraat 47.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken, thans de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, op 3 oktober 2009 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het arrest nr. 30.869 van 31 augustus 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op de beschikking nr. 4950 van 28 oktober 2009 waarbij het cassatieberoep toelaatbaar wordt verklaard;

Gelet op artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 16 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 25 juni 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 oktober 2010;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verzoekende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX en XXX, van XXX nationaliteit, krijgen op 22 december 2008 een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.2. XXX en XXX dienen op 13 februari 2009 tegen deze beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.3. Bij arrest nr. 30.869 van 31 augustus 2009 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 december 2008 ten aanzien van XXX vernietigd. Het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van XXX wordt zonder voorwerp verklaard.

Dit is het bestreden arrest. Dit arrest berust op de volgende overwegingen:

“3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster onder meer de schending op van de motiveringsplicht, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.). Verzoekster betoogt dat, indien één van de echtgenoten te goeder trouw is, deze het voordeel van het putatief huwelijk kan inroepen volgens artikel 201, alinea 2 B.W. Deze goede trouw in hoofde van één van de echtgenoten dient te bestaan op het ogenblik van het sluiten van het huwelijk en moet bewezen worden, vermits er geen vermoeden is dat uit de wet kan afgeleid worden. Ten aanzien van de kinderen heeft een nietigverklaard huwelijk echter steeds gevolgen in hun voordeel, ook al was geen van beide echtgenoten te goeder trouw: “Het heeft eveneens gevolgen ten voordele van de kinderen, ook al is geen van beide echtgenoten te goeder trouw geweest” (art. 202 B.W.). Krachtens artikel 202 B.W. zal de nietigverklaring van een huwelijk ten aanzien van de kinderen slechts uitwerking hebben ex nunc en kan hen bijgevolg geen verworven rechten, zoals in casu een verblijfsrecht, worden ontnomen. De kinderen moeten niet aantonen te goeder trouw geweest te zijn, hetgeen trouwens per definitie onmogelijk zou zijn, en genieten automatisch een toepassing van artikel 202 B.W. wanneer zij zulks vorderen. Zelfs in een procedure die daar volledig van losstaat kan de rechter dit voordeel van art. 202 B.W. toekennen wanneer daartoe bij wijze van exceptie wordt om verzocht, ook al betreft het een materie die traditioneel is voorbehouden aan de Rechtbank van eerste aanleg. Volgens de meerderheidsopvatting in de rechtsleer is de rechter van de hoofdzaak wel degelijk bevoegd om uitspraak te doen over incidentele geschillen met betrekking tot de staat van personen. Het adagium *accessorium sequitur principale* blijft derhalve gelden, wat ook strookt met de idee van een proceseconomische rechtspleging. In casu heeft de verwerende partij, door zonder enige nuance een rechtstreeks verband te leggen tussen de nietigverklaring van het huwelijk van de vader van verzoekster en haar recht op verblijf, niet alleen een niet correcte en onwettige toepassing gemaakt van art. 202 B.W., maar ook de materiële motiveringsplicht geschonden. Het principe van de ‘openbare orde’ mag niet extensief aangewend worden. Aan het gezag van een vonnis tot nietigverklaring van een huwelijk wordt een te ruim gezag toegekend. De gevolgend van de nietigverklaring van het huwelijk ook laten doorwerken op de kinderen betekent dat in praktijk een quasi absoluut karakter wordt verleend aan het begrip ‘openbare orde’. Men kan in het algemeen voorhouden dat een nietigverklaard huwelijk gezag erga omnes heeft: het huwelijk komt immers slechts geldig tot stand als het in het openbaar is aangegaan onder omstandigheden die controle door de overheid mogelijk maken, zodat het bestaan van dit huwelijk ook moet kunnen ingeroepen worden tegenover iedereen. Derhalve moet het tenietgaan van het huwelijk ook ten aanzien van iedereen gelden. Ten aanzien van derden is de uitwerking van de nietigheid echter niet absoluut. Artikel 202 B.W. is daar een voorbeeld van. De bestreden beslissing schendt ook artikel 8 E.V.R.M., om de reden dat verzoekster zich al die tijd in België heeft kunnen settelen. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat in het

recente verleden niet steeds, en zeker niet tijdig werd overgegaan tot intrekking van de verblijfsvergunning van de op basis van het nietigverklaarde huwelijk verblijfsgerechtigde vreemdeling. Verzoekster verwijst naar rechtsleer die het volgende stelt:

“Ook het feit dat de betrokkene reeds kinderen heeft gekregen, is een factor die de blinde toepassing van de regel verhindert”. Verzoekster heeft op datum van het vestrijken van het bevel om het grondgebied te verlaten iets meer dan vijf jaar in België verbleven, en ondertussen werden haar twee kinderen geboren, namelijk XXX en XXX. Haar echtgenoot heeft overigens een zelfstandig verblijfsrecht verkregen op 4 november 2008, onafhankelijk van het verblijfsrecht van de vader van verzoekster en van het verblijfsrecht van verzoekster. Verzoekster wijst tevens op een hele resem factoren die tot haar integratie hebben geleid. Geen van deze feitelijke gegevens werd in rekening gebracht in de betwiste beslissingen, wat eveneens leidt tot een schending van de bovenvermelde bepalingen.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De verwerende partij betoogt in de nota met opmerkingen: “verzoekers huwden inmiddels op 21 april 2006 te Gent. Voorafgaand aan hun huwelijk werd op 15 juni 2005 te Gent hun zoontje, XXX, geboren. Op 13 november 2006 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9§3 van de wet van 15 december 1980. Inmiddels werd dd. 21 november 2007 hun zoontje XXX geboren. Op 30 mei 2008 vond een positieve woonstcontrole plaats ... verzoeker (werd) op 20 november 2008 gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar”.

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat geen van de feitelijke gegevens die wijzen op een lang verblijf in België, de geboorte van haar kinderen hier, haar integratie, het zelfstandig verblijfsrecht van haar echtgenoot, etc. in rekening werd gebracht in de bestreden beslissing.

Uit het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen blijkt dat zij op het moment van de bestreden beslissing perfect op de hoogte was van het feit dat de kinderen van verzoekster in België geboren waren, en haar echtgenoot hier een verblijfsrecht werd toegekend. Bovendien nam de verwerende partij twee afzonderlijke bevelen om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster en haar kinderen enerzijds, en haar echtgenoot anderzijds. Wanneer aan dezelfde leden van een familie afzonderlijke bevelen om het grondgebied te verlaten worden gegeven mag van de verwerende partij worden verwacht dat zij op formele wijze een motivering aangaande artikel 8 E.V.R.M. in de bestreden beslissingen opneemt. In casu geeft de verwerende partij bovendien toe dat zij op de hoogte was van de gezinssituatie van verzoekster, en toch bevat de bestreden beslissing geen enkele motivering aangaande artikel 8 E.V.R.M. De verwerende partij heeft dan ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden door in de bestreden beslissing geen motivering op te nemen aangaande de gezinssituatie van verzoekster, terwijl zij hiervan zeer goed op de hoogte was. Het eerste middel is in de besproken mate gegrond..”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel aanvoert:

“3.2. Tweede middel

Verzoeker beroept zich in een tweede middel op een schending van:

- art. 39/2 §2 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder in dit middel te noemen 'Vreemdelingenwet'),
- het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging.

In het aangevochten arrest miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aard van het in casu bij hem ingestelde beroep en de grenzen die daaraan eigen zijn.

Blijkens de bepaling van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 die er deze aard aan verleent en die door het bestreden arrest dus wordt geschonden, te weten art. 39/2, § 2, Vreemdelingenwet, is dit beroep immers, in tegenstelling tot het beroep met volle rechtsmacht dat kan worden ingesteld tegen de meeste beslissingen in asielzaken genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (cf. § 1 van het laatstvermelde wetsartikel), maar naar het beeld van het beroep ex art. 14, § 1, R.v.St.-Wet (zie Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2479/001, medio p. 98), een annulatieberoep.

Een zodanig beroep behoort, overeenkomstig art. 39/60 Vreemdelingenwet, uitsluitend te worden beoordeeld aan de hand van de beperkende opgave van een of meer middelen die van meet af aan op een voldoende duidelijke en nauwkeurige wijze worden uiteengezet in het inleidende verzoekschrift, derwijze dat de ingeroepen vernietigingsgronden in beginsel niet regelmatig kunnen worden uitgebreid in verdere schriftelijke of mondelinge fasen van de beroepsprocedure, noch door het betrokken administratieve rechtscollege in zijn beslissing, en zodanig dat wordt gewaarborgd dat, met eerbiediging van het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging, tegen alle aangevoerde grieven een nuttig verweer kan worden gevoerd.

Betreffende de aard van de beroepen tot nietigverklaring die, met toepassing van art. 14, § 1, R.v.St.-Wet, bij de Raad van State kunnen worden ingesteld tegen de akten van de onderscheiden administratieve overheden, kan naar analogie nuttig worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie bijvoorbeeld R.v.St. nr. 47.017, 25 april 1994, Arr. R.v.St. 1994; R.v.St. nr. 41.148, 25 november 1992, R.A.C.E. 1992).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in onderhavige zaak geoordeeld dat het bevel om het grondgebied te verlaten een formele motivering nopens artikel 8 EVRM diende te bevatten, nu verweerders (oorspronkelijk verzoekers) leden uitmaken van hetzelfde gezin.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet deze vaststelling kennelijk 'ambtshalve', zonder dat vereerders (oorspronkelijk de verzoekende partij in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) dienaangaande enige opmerking hebben geformuleerd in het verzoekschrift tot nietigverklaring en tot schorsing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter vermag vanzelfsprekend niet op grond van ambtshalve vaststellingen die de openbare orde niet raken, te besluiten tot de vernietiging van een bestuurlijke beslissing.

Integendeel kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel ingaan op de door verzoekende partij opgeworpen schendingen, binnen het kader van de argumenten zoals ontwikkeld door de verzoekende partij, en zonder dat hierbij ambtshalve middelen (die niet de openbare orde raken) kunnen worden aangevoerd, of dat een middel ambtshalve wordt aangevuld, zonder dat de verzoekende partij enige beschouwing desbetreffend hebben geuit in hun verzoekschrift.

In casu hebben verweerders in hun verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op geen enkele manier betoogd dat het bevel om het grondgebied te verlaten een motivering diende te bevatten nopens art. 8 EVRM om reden dat hen verschillende bevelen zijn betekend.

Zodoende dient tot een schending van artikel 39/2 §2 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 te worden besloten.

Daarenboven laat verzoeker nog gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ambtshalve (een onderdeel van) een middel heeft aangevoerd, zonder dat aan partijen de gelegenheid werd gegeven hierop tegenspraak te voeren.

Zulks maakt vanzelfsprekend een schending uit van het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging.

Gelet op het voorgaande staat het vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de grenzen van zijn annulatiebevoegdheid heeft overschreden en aldus heeft geoordeeld in strijd met artikel 39/2 §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Tevens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met miskenning van de grenzen van het bij hem aanhangig gemaakte annulatieberoep, de initieel bestreden administratieve beslissing vernietigd op grond van motieven die een uitbreiding uitmaken van de door (verzoeker) huidig verweerder in zijn verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingeroepen vernietigingsgronden, zodat art. 39/60 van de wet dd. 15.12.1980, evenals het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging, geschonden zijn.

Het tweede middel is gegrond.”;

2.2. Overwegende dat de verwerende partijen antwoorden:

“In een tweede middel stelt verzoekster dat de rechter ambtshalve een middel heeft opgeworpen dat niet van openbare orde is. Hierdoor zouden niet alleen de artt. 39/2 § 2 en 39/60 Vw. geschonden zijn maar tevens het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging.

Verzoekster stelt dat "De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in onderhavige zaak geoordeeld dat het bevel om het grondgebied te verlaten een formele motivering nopens art. 8 E.V.R.M. diende te bevatten, nu verweerders (oorspronkelijk verzoekers) leden uitmaken van hetzelfde gezin." (p. 9)

Aangezien verweerders in hun verzoekschrift niet hebben betoogd dat het bevel om het grondgebied te verlaten een motivering diende te bevatten nopens art. 8 E.V.R.M. "om reden dat hen verschillende bevelen zijn betekend" (p.10), is de Raad derhalve volgens verzoekster zijn bevoegdheid te buiten gegaan.

Inderdaad hebben verweerders niet uitdrukkelijk opgeworpen dat een motivering op grond van art. 8 E.V.R.M. vereist was omdat hen verschillende bevelen werden betekend, doch wel hebben zij redenen van gezinsleven opgeworpen waarvan beide verweerders deel uitmaken.

Verweerders hebben als volgt in hun verzoekschrift betoogd:

« De bestreden beslissingen schenden ook art. 8 E. V.R.M., om de reden dat zeker eerste verzoekster, maar ook tweede verzoeker zich gedurende al die tijd in België hebben kunnen settelen.

Vooreerst zij erop gewezen dat in het recent verleden niet steeds, en zeker niet tijdig werd overgegaan tot intrekking van de verblijfsvergunning van de op basis van het nietig verklaard huwelijk verblijfsgerechtigde vreemdeling : "Een tweede reden, de belangrijkste, is het feit dat er in de praktijk tussen de huwelijksvoltrekking en de definitieve vernietigingsbeslissing soms erg veel tijd verloopt waardoor de vreemdeling intussen hetzij gerechtigd is op een verblijfsvergunning op andere gronden, hetzij reeds Belgische staatsburger is geworden. Ook het feit dat de betrokkene reeds kinderen heeft gekregen, is een factor die de blinde toepassing van de regel verhindert." (A. HUYGENS, "Oneigenlijke huwelijksmigratie", T. Vreemd. 2006, 267, nr. 60.)

Deze vaststelling geldt zeker t. a. v. een kind, in casu eerste verzoekster samen met haar echtgenoot:

- Inderdaad, op verblijfsrechterlijk vlak is het zo dat eerste verzoekster op datum van het verstrijken van het Bevel op 13.02.2009, iets meer dan 5 jaar in België heeft verbleven (07.02.2004 - 13.02.2009).

Tweede verzoeker verblijft reeds in België sedert 2000, verblijf dat op 04.11.2008 werd geregulariseerd. Aanvankelijk verbleef hij als kandidaat-vluchteling. Zijn verblijfsduur in België bedraagt derhalve 8 jaar.

- Ondertussen werden twee kinderen geboren met de namen XXX en XXX, uit de relatie tussen eerste verzoekster en tweede verzoeker.
- Er zijn tevens een aantal factoren die tot integratie hebben geleid (niet exhaustief):
  - Huurcontract dd. 01.06.2007 Lorckenstraat 5. 9000 Gent (stuk 4)
  - Bewijs van betaling gas en elektriciteit (stuk 5)
  - Intake dd. 15.12.2008 Huis van het Nederlands Gent (XXX) (stuk 6)
  - Verklaring van studiën PVCO Gent (XXX) (stuk 7)
  - Intake dd. 22.01.2008 Huis van het Nederlands Gent (XXX) (stuk 8)
  - schoolgaande kinderen die hier tevens geboren zijn (stuk 3 en 11)
  - ...

Geen van deze feitelijke gegevens werd in rekening gebracht in de betwiste beslissingen, wat eveneens schending oplevert van de boven vermelde bepalingen.

Op grond van art. 8 §2 E.V.R.M. kan inmenging in het recht op gezinsleven gerechtvaardigd zijn als :

- het door een wet voorzien is,
- het een wettig doel nastreeft,
- het noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Wat deze laatste voorwaarde betreft is vereist een strenge afweging te maken en alle omstandigheden in rekening te brengen om te vermijden dat de genomen maatregel een onevenredig groot nadeel zou toebrengen aan het gezinsleven.

Het kan misschien nodig zijn de rechtstreekse betrokkene (in casu de heer XXX) het bekomen voordeel af te nemen door zulk een Bevel, doch het is geenszins vanzelfsprekend dat dit ook geldt t.a.v. derden die niet voor zijn persoonlijk gedrag verantwoordelijk kunnen worden gesteld en niets maar dan ook niets met dat schijnhuwelijk te maken hebben, laat staan het zouden kunnen verhinderd hebben. Minstens wordt dit in de genomen beslissingen niet aangetoond!"

Met andere woorden hebben verweerders betoogd dat het bestaan van een privé- en gezinsleven in België, zeker wanneer de kinderen hier geboren werden, zich verzet tegen een bevel tot verlating van het grondgebied, minstens dat in de bestreden beslissingen niet werd aangetoond dat een afweging van deze belangen, als beschermd door art. 8 E.V.R.M., werd gemaakt.

De rechter heeft deze argumentatie gevolgd door te oordelen als volgt:

"Uit het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen blijkt dat zij op het moment van de beslissing perfect op de hoogte was van het feit dat de kinderen van verzoekster in België geboren waren, en haar echtgenoot hier een verblijfsrecht werd toegekend. ... In casu geeft de verwerende partij bovendien toe dat zij op de hoogte was van de gezinssituatie van verzoekster, en toch bevat de bestreden beslissing geen enkele motivering aangaande artikel 8 E.V.R.M. ..."

Waar de rechter vaststelt dat bovendien twee afzonderlijke bevelen zijn uitgevaardigd, haalt hij een feit aan dat bovenstaande principe versterkt, nl. het principe dat van de Belgische staat mag worden verwacht dat zij een motivering aangaande art. 8 E.V.R.M. op formele wijze laat blijken wanneer de gezinssituatie van de betrokkenen in het gedrang is en zij daarvan perfect op de hoogte is.

Hij besluit dan ook als volgt: "De verwerende partij heeft dan ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden door in de bestreden beslissing geen motivering op te nemen aangaande de gezinssituatie van verzoekster, terwijl zij hiervan zeer goed op de hoogte was."

De rechter heeft hierdoor geenszins een middel ambtshalve aangevoerd, noch het aangevoerde middel van verweerders aangevuld dermate dat de artt. 39/2 § 2 en 39/60 Vw. én het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging geschonden zouden zijn.

Er zij op gewezen dat het bestreden arrest enkel handelt over het bevel genomen ten aanzien van eerste verweester (oorspronkelijk eerste verzoekster), aangezien het beroep van tweede verweerder (oorspronkelijk tweede verzoeker) op dat moment reeds ingewilligd was bij arrest van 25.08.2009.”;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij repliceert:

“3.2. Tweede middel

Verzoeker beroept zich in een tweede middel op een schending van:

- art. 39/2 §2 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder in dit middel te noemen ‘Vreemdelingenwet’),
- het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging.

In het aangevochten arrest miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aard van het in casu hij hem ingestelde beroep en de eren/en die daaraan eigen zijn. Blijkens de bepaling van de Vreemdelingenwet dd. 15,12.1980 die er deze aard aan verleent en die door het bestreden arrest dus wordt geschonden, te weten art. 39/2, § 2, Vreemdelingenwet, is dit beroep immers, in tegenstelling tot het beroep met volle rechtsmacht dat kan worden ingesteld tegen de meeste beslissingen in asielzaken genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (cf. § 1 van het laatstvermelde wetsartikel), maar naar het beeld van het beroep ex art. 14. § 1, R.v.St.-Wet (zie Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2479/001, medio p. 98), een annulatieberoep.

Een zodanig beroep behoort, overeenkomstig art. 39/60 Vreemdelingenwet, uitsluitend te worden beoordeeld aan de hand van de beperkende opgave van een of meer middelen die van meet af aan op een voldoende duidelijke en nauwkeurige wijze worden uiteengezet in het inleidende verzoekschrift, derwijze dat de ingeroepen vernietigingsgronden in beginsel niet regelmatig kunnen worden uitgebreid in verdere schriftelijke of mondelinge fasen van de beroepsprocedure, noch door het betrokken administratieve rechtscollege in zijn beslissing, en zodanig dat wordt gewaarborgd dat, met eerbiediging van het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging, tegen alle aangevoerde grieven een nuttig verweer kan worden gevoerd.

Betreffende de aard van de beroepen tot nietigverklaring die, met toepassing van art. 14, § 1, R.v.St.-Wet, bij de Raad van State kunnen worden ingesteld tegen de akten van de onderscheiden administratieve overheden, kan naar analogie nuttig worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie bijvoorbeeld R.v.St. nr. 47.017, 25 april 1994, Arr. R.v.St. 1994; R.v.St. nr. 41.148, 25 november 1992, R.A.C.E. 1992).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in onderhavige zaak geoordeeld dat het bevel om het grondgebied te verlaten een formele motivering nopens artikel 8 EVRM diende te bevatten, nu verweerders (oorspronkelijk verzoekers) leden uitmaken van hetzelfde gezin.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet deze vaststelling kennelijk 'ambtshalve', zonder dat verweerders (oorspronkelijk de verzoekende partij in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) dienaangaande enige opmerking hebben geformuleerd in het verzoekschrift tot nietigverklaring en tot schorsing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter vermag vanzelfsprekend niet op grond van ambtshalve vaststellingen die de openbare orde niet raken, te besluiten tot de vernietiging van een bestuurlijke beslissing.

Integendeel kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel ingaan op de door verzoekende partij opgeworpen schendingen, binnen het kader van de argumenten zoals ontwikkeld door de verzoekende partij, en zonder dat hierbij ambtshalve middelen (die niet de openbare orde raken) kunnen worden aangevoerd, of dat een middel ambtshalve wordt aangevuld, zonder dat de verzoekende partij enige beschouwing desbetreffend hebben geuit in hun verzoekschrift.

In casu hebben verweerders in hun verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op geen enkele manier betoogd dat het bevel om het grondgebied te verlaten een motivering diende te bevatten nopens art. 8 EVRM om reden dat hen verschillende bevelen zijn betekend. Zulks wordt ook uitdrukkelijk erkend door verweerders in hun memorie van antwoord.

Terwijl, in repliek op verweerders beschouwingen, de verzoekende partij opwerkt dat het uiten van beschouwingen nopens integratie en de duur van verblijf in België, uiteraard niet het aanvoeren van een schending van art. 8 EVRM inhoudt, en al zeker niet in de zin zoals dit door de rechter in vreemdelingenzaken ambtshalve is opgeworpen in het arrest. Door de rechter in vreemdelingenzaken wordt onder 3.2. immers ambtshalve opgeworpen dat "Wanneer aan dezelfde leden van een familie afzonderlijke bevelen om het grondgebied te verlaten worden gegeven mag van de verwerende partij worden verwacht dat zij op formele wijze een motivering aangaande artikel 8 E.V.R.M. in de bestreden beslissing opneemt. In casu geeft de verwerende partij bovendien toe dat zij op de hoogte was van de gezinssituatie van verzoekster, en toch bevat de bestreden beslissing geen enkele motivering aangaande artikel 8 E.V.R.M." (onderlijning toegevoegd), hetgeen uiteraard een schending uitmaakt van de bij de hoofding van dit middel als geschonden aangevoerde wetsartikelen en rechtsbeginselen.

Verweerders geven overigens ook zelf aan dat hun beschouwingen in hun memorie van antwoord niet ter zake zijn, waar zij bij het besluit nopens het tweede middel erop wijzen dat het bestreden beslissing 'enkel handelt over het bevel genomen ten aanzien van eerste verweerder (...)', hetgeen niet relevant is (en waarbij daarenboven andermaal wordt beklemtoond dat de rechter in vreemdelingenzaken zich heeft tegengesproken, zoals verder verduidelijkt bij het eerste onderdeel van het derde middel).

Zodoende dient tot een schending van artikel 39/2 §2 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 te worden besloten.

Daarenboven laat verzoeker nog gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ambtshalve (een onderdeel van) een middel heeft

aangevoerd, zonder dat aan partijen de gelegenheid werd gegeven hierop tegenspraak te voeren.

Zulks maakt vanzelfsprekend een schending uit van het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging.

Gelet op het voorgaande staat het vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de grenzen van zijn annulatiebevoegdheid heeft overschreden en aldus heeft geoordeeld in strijd met artikel 39/2 §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Tevens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met miskenning van de grenzen van het bij hem aanhangig gemaakte annulatieberoep, de initieel bestreden administratieve beslissing vernietigd op grond van motieven die een uitbreiding uitmaken van de door (verzoeker) huidig verweerder in zijn verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingeroepen vernietigingsgronden, zodat art. 39/60 van de wet dd. 15.12.1980, evenals het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging, geschonden zijn.

Het tweede middel is gegrond.”;

2.4. Overwegende dat het eerste middel van de verwerende partijen (oorspronkelijk verzoekers) in hun verzoekschrift tot nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is genomen uit de schending van de motiveringsplicht zoals die voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t/m 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 202 B.W. en de plicht tot beperkende interpretatie van het beginsel van openbare orde en tevens van de manifest verkeerde beoordeling van het erga-omnes-karakter van de nietigverklaring van het huwelijk, en van artikel 8 EVRM al dan niet gelezen in samenhang met artikel 14 EVRM; dat zij omtrent artikel 8 EVRM stellen dat de bestreden beslissingen deze bepaling schendt “ om reden dat eerste verzoekster, maar ook tweede verzoeker zich gedurende al die tijd in België hebben kunnen settelen”; dat zij verder stellen dat artikel 8 EVRM het recht inhoudt voor een kind dat zich met zijn ouder heeft vervoegd, om zich te herenigen met zijn of haar ouders ongeacht hun huwelijkssituatie; dat in haar nota met opmerkingen de verzoekende partij (oorspronkelijk verwerende partij) repliceert dat “verzoekers niet aantonen dat dit verdragsartikel in casu geschonden wordt door de thans bestreden bevelen” en dat “de niet noodzakelijke verwijdering van het grondgebied van verzoekers geen verboden inmenging (vormt) in de uitoefening door deze laatsten van hun recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel”; dat de rechter in vreemdelingenzaken in zijn arrest overweegt:

“Uit het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen blijkt dat zij op het moment van de bestreden beslissing perfect op de hoogte was van het feit dat de kinderen van verzoekster in België geboren waren, en haar echtgenoot hier een verblijfsrecht werd toegekend. Bovendien nam de verwerende partij twee afzonderlijke bevelen om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster en haar kinderen enerzijds, en haar echtgenoot anderzijds. Wanneer aan dezelfde

leden van een familie afzonderlijke bevelen om het grondgebied te verlaten worden gegeven mag van de verwerende partij worden verwacht dat zij op formele wijze een motivering aangaande artikel 8 E.V.R.M. in de bestreden beslissingen opneemt. In casu geeft de verwerende partij bovendien toe dat zij op de hoogte was van de gezinssituatie van verzoekster, en toch bevat de bestreden beslissing geen enkele motivering aangaande artikel 8 E.V.R.M. De verwerende partij heeft dan ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden door in de bestreden beslissing geen motivering op te nemen aangaande de gezinssituatie van verzoekster, terwijl zij hiervan zeer goed op de hoogte was. Het eerste middel is in de besproken mate gegrond”;

dat het middel dat door de rechter in vreemdelingenzaken gegrond is bevonden is gesteund, niet op de gezinssituatie zonder meer, maar op de omstandigheid dat twee afzonderlijke bevelen om het grondgebied van het Rijk te verlaten ten aanzien van verweerster en haar kinderen, enerzijds, en haar echtgenoot, anderzijds, worden gegeven; dat dit middel niet als dusdanig is aangevoerd door de verwerende partijen (oorspronkelijk verzoekende partijen) in hun inleidend verzoekschrift; dat ook uit de nota met opmerkingen niet blijkt dat de verzoekende partij (oorspronkelijk verwerende partij) het middel op dergelijke wijze heeft begrepen; dat de rechter ambtshalve in casu een nieuwe feitelijke grondslag aan het middel heeft gegeven en dus een nieuw middel heeft opgeworpen; dat de rechter in vreemdelingenzaken hierdoor zijn annulatiebevoegdheid, zoals bepaald in artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft overschreden; dat het tweede middel gegrond is,

BESLUIT :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het arrest nr. 30.869 van 31 augustus 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig januari tweeduizend en elf, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
C. VERHAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

A. BEIRLAEN.